

“ВИПУСКНИК - 2006”

Вуз - это не только учеба, но и воспитание гармонично развитой личности.

И мы просто не имеем права не представить слово тем выпускникам, часть студенческих лет которых прошла “на пятом этаже”, в студцентре.

- Академия - это не просто учеба, но и студенческий центр искусств «Порт-Арте»!!! Здесь прививают любовь к прекрасному, к культуре и искусству!!! Здесь все работает ради одной очень глобальной цели - своими стараниями дарить окружающим счастье. Студенческий центр за пять лет стал для МЕНЯ родным домом, где все очень близко друг другу, практически, одна большая семья!

С любовью, Анна Куринко

Это пять лет новых открытий! Благодаря «Port-Arte» мои студенческие годы, как говорят многие родители, “прошли очень ярко”!

Студклуб воспитал во мне стойкость, смелость, находчивость, это очень важно в жизни. Многим я обязана нашему неподражаемому боевому руководителю Людмиле Александровне Пригаро, которая может горы свернуть, и не в переносном смысле!!!

Я считаю, в жизни у каждого должно быть такое место, куда обязательно хочется вернуться. Для меня одним из таких мест есть и будет студенческий центр искусств «Port-Arte».

Наталья Терехова

Студенческий центр... Для меня это намного больше, чем просто «студенческий клуб», каковым он кажется окружающим. Это моя жизнь, на протяжении всех пяти лет учебы в академии... Изготовление декораций, ежедневные релетиции и сумасшедшие волнения перед премьерами... Как говорили близкие: «вы учитесь не в институте, а в «Port-Arte»! И когда после окончания вуза, меня спросят, а как прошли твои студенческие годы, я с улыбкой и гордостью отвечу - они прошли у меня в «Port-Arte»!

Ксюша Яковенко

Не знаю как для кого, а для меня Студенческий Центр искусств «Port-Arte» - это книга моей студенческой жизни, где каждая страница несет что-то новое, интригующее. Но самое интересное — эта книга не имеет конца.

Все началось прекрасным вечером первого курса, когда меня пригласили танцевать. Это после восьми-то лет гандбола! Танцы мне давались не очень, но благодаря такому прекрасному руководителю, как Екатерина Сергеевна Бигуенко, я начинал потихоньку овладевать тайнами народного танца. Это были незабываемые насыщенные концертами, вылазками, приятными встречами, полными адреналина два года. Следующей страницей в моей студклубовской жизни стала сцена со стороны актерской. Ну, вот здесь душа уже развернулась на полную катушку. Это можно назвать разгаром студенческой жизни, ее золотой серединой. Постановки, мюзиклы, КВН, все это радовало душу и в то же время приводило к душевному спокойствию, т. к. я знал, что есть место, где меня примут в любую минуту, будь то радость, будь то горе. «Port-Arte» - это море позитива, океан творчества!

Спасибо тебе, «Port-Arte», Юрій Фурдуй

Академия... Как много надежд, переживаний связано с этим словом: вступительные экзамены, знакомство с одногруппниками, первая сессия... Пять лет — интересных, насыщенных, ярких, быстро пролетевших... Нужные и полезные лекции, семинары, практики, новые знания и умения.

Были интересные походы и КВНы, спортивные матчи, встречи с удивительными личностями — преподавателями, студентами. И конечно же — настоящие друзья.

Друзья, которых не выбирают, с которыми свел случай, судьба, но которые все эти годы были рядом, помогали и поддерживали и сами принимали поддержку. Друзья, которые останутся на всю жизнь.

*Спасибо за все, Академия!
Анна Доценко*

Монолог выпускника-2006

Пять лет, проведенные мною в стенах Запорожской государственной инженерной академии, прошли как одно мгновение. И не суждено потерять ся событиями этих прекрасных пяти лет в памяти, не быть им

забытыми среди бесконечной череды иных — прошлых, и даже будущих! Навсегда они оставили свой отпечаток, навсегда вошли в линию моей жизни и судьбы.

Именно здесь — в зданиях академии — происходит самое важное для человека — поиск себя. И если бы я, обучаясь по специализации «системное программирование», приобрел некоторые навыки в области компьютерных наук — и не более — можно было бы сказать, что время потратил попусту. Ведь основа благополучности — не набор знаний, а стремление приобретать их и умение использовать.

Стремиться к познанию нового, развиваться творчески — вот то главное, чему я научился в ЗГИА, посещая занятия, работая в редакции газеты «Академия», выступая на заседаниях философского клуба.

Я искренне благодарен руководству академии и своим преподавателям за предоставленные широчайшие возможности проявить себя, найти свое призвание и получить неосцимо полезное качество — целеустремленность.

Евгений Лугин

Чтобы помнили люди...

22 июня - день для нашей страны особый. Войну мы знаем по серьезным исследованиям и воспоминаниям старшего поколения, по книгам и фильмам, по скупой кинохронике и опубликованным дневникам ее очевидцев. Мы знаем о ней все или почти все, за каждым днем войны стоят сотни известных нам событий, цифр, имен. Сотни тысяч человеческих судеб и жизней.

65-й годовщине с начала войны приурочена презентация частной коллекции Арема Еременко “Стальные шлемы 1915-45 гг.”

Это мероприятие состоялось в академии в рамках заседания Философского клуба под названием “Солдаты у II Світовій війні: світоглядні, культурологічні аспекти”. Открыв заседание, заведующий кафедрой философии Виктор Степанович Калужный предоставил слово нашему гостю, Артему Еременко, коллекционеру, знатоку и, безусловно, фанату военного снаряжения.

Презентацию своей коллекции Артем начал с истории производства стальных (и не только) шлемов, которую ему удалось отследить, начиная с массового выпуска таких во Франции в 1915 году. К этому же периоду относится и попытка производства шлемов в

царской России. Эти каски были на вооружении армии вплоть до 1938 г. Каски образца 1916 года оказались очень популярны среди петлоровцев и имели хождение вплоть до 1941 года. В коллекции имеется и такой элемент амуниции, как буденовка. Головной убор, который носили наши военные с 1936 года по 1940 год, имел оригинальный дизайн а испытания их своей легендарной шашкой проводил сам Семен Буденый.

Присутствовавший на заседании клуба председатель Совета ветеранов Виктор Мефодиевич Яхненко напомнил слушателям, что помимо познавательной и исторической ценности, каждый экспонат несет в себе еще и некую духовную память, ведь за каждым таким шлемом - жизнь воина, защитника Отечества.

Можно по-разному оценивать собранную Артемом коллекцию. Но нам представляется, что ее безусловная ценность еще и в том, что она не позволяет предать забвению память о тех, кто погиб, защищая наше будущее.

Н. Юсупова

В академии работало и продолжает работать немало участников и ветеранов войны. 22 июня памятную медаль “60 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.” получил зав. кафедрой прикладной и строительной механики, бывший проректор ЗИИ “первого созыва” Василий Степанович Гавриш. Поздравляем с памятной наградой, дорогой профессор!

ПРОМЕТЕЇВ ВОГОЇНЬ ПЕРШОГО РЕКТОРА

Надзвичайно багатогранною була діяльність «першого ректора» академії. Щоб не повторюватися, скажемо лише, що такої динаміки розвитку, яку набрав при Юрії Михайловичі Потєбні наш ВНЗ, не знав жоден навчальний заклад величезної країни!

Як згадують про стиль роботи Юрія Михайловича, про його принципи колишні соратники, «перший ректор» у всьому, що б він не робив, прагнув бути першим, при цьому анітрішки не випинаючи свого «я». Кафедра, їм керована, повинна була мати найкращі розробки, ВНЗ – найкращу матеріально-технічну базу. Спортивні успіхи – бути непереможними.

Незважаючи на те, що сам Юрій Михайлович, за спогадами соратників, захоплювався інтелектуальними спортивними іграми - шахами, розвитку інститутського спорту він надавав величезного значення, свято вірив, що в здоровому тілі – здоровий дух. Між іншим, за свідченням сподвижників, визнаний спортивний авторитет інституту допомагав Юрієві Михайловичу і його помічникам вирішувати й багато матеріальних та фінансових питань. Гандбольна команда ЗП була відома всім, а ВНЗ, що виховав таку команду, йшли назустріч. У рядках біографії Юрія Михайловича говориться:

«Юрій Михайлович був талановитим організатором, який зумів за короткий час привернути до будівництва інституту увагу більшості керівників. За активною участю студентів було

побудовано: на березі річки Старий Дніпро “Студентська Січ”, що вмістила в себе літній комплекс, їдальню, чудовий спортивний комплекс олімпійської підготовки спортсменів, який має ігровий спортзал 54x24м, тренажерний зал 24x6м, стрілецький тир на 50 м, готель на 50 місць, реабілітаційний центр; корпус санаторію-профілакторію, спортивні майданчики, всі необхідні інженерні споруди; два унікальні корпуси гуртожитків, спочатку чоловічого, тоді жіночого; студентську їдальню “Романтика”; перехід між корпусами № 1 і № 2; спортивний зал 36x18м, що прилягав до цього переходу...».

Щоб реально подужати такий обсяг

роботи (а ректор, нагадаємо, свій день починав з відвідування того або іншого об'єкта будівництва), Юрію Михайловичу доводилося починати свій робочий день в 7.45 і закінчувати в 20.45. Невеликий відпочинок дозволяв собі Юрій Михайлович на дачі.

Зрозуміло, команда ректора працювала в тому ж режимі... Проректори “першого заклику” - Василь Степанович Гавриш, Олександр Олександрович Поліщук, Ігор Петрович Казачок - працювали “у паралелі”, без спонуки. З цього приводу «Сан Саніч» Поліщук пожартував, що «якщо встигав додому до програми “Час”, вважалося, що він рано пішов з роботи. А вихідних було два – один узимку, а один улітку...».

«Вихованці інституту ставали олімпійськими чемпіонами, займали

привізи місця в чемпіонатах СРСР і УРСР. У командах інституту підготовлений 91 майстер спорту СРСР, 44 майстри міжнародного класу. Відома академія була також своїми гандбольними командами - чоловічою та жіночою».

Великий шанувальник гандболу, Юрій Михайлович підтримував і студентські ініціативи по розвитку футболу, допомагав, якщо було

треба, транспортом. Тоді займалися питаннями спорту в Інституті Олександр Васильович Манойленко й Гелій Леонтьович Ляшенко. Команди ЗП неодноразово вигравали кубок “по лінії” “Буревісника”, Кубок серед ВНЗ і НДІ “Комсомольця Запоріжжя” (Кубок “КоЗи”. До речі, і сам Кубок був організований з ініціативи О. О. Поліщука).

Наш спортивно-оздоровчий комплекс, як відомо, розташований в плавневій, заповідній зоні, і в Юрія Михайловича йшла позиційна війна з тодішнім директором заповідника Арнольдом Сокульським. Однак у партапараті вже було чимало й наших випускників і нападки директора заповідника не приносили ВНЗ шкоди. Тим більше, що правда була на боці ЗП. Місце, де йшло будівництво Олімпійського комплексу, було низинним, при великій воді був необхідний дренаж, який інститут і забезпечив. На одному з пленумів обкому Сокульський у черговий раз виступив проти Потєбні, «мов, буде, порушує...». І тоді Михайло Миколайович Всеволозький став на захист комплексу, який згодом став об'єктом гордісті всієї країни. Взагалі, гнучкий політик, Юрій Михайлович, щоб поменше палок в колеса ставили, зміг надати будівництву статус “міського ударного комсомольського будівництва”.

Між іншим, в 78-м році, коли завершувалося будівництво спорт-комплексу, про ректоранове покриття майданчиків ще не всі й чули. А ЗП мав таке. Спорткомплекс, згадує Поліщук, будували швидко (місяць за 18-20), але якісно й зі смаком. Розроблювач проекту – КБ Промбудпроект. У холодні зимові місяці фундамент, щоб не застигав, гріли “гарматою” (промисловим тепловентилятором). Відкривався Олімпійський спорткомплекс восени, 29 жовтня, саме до 60-річчя комсомолу. Практично зразу після будівництва спортивно-оздоровчого комплексу та їдальні Потєбня приступив до зведення профілакторію.

Складно було його побудувати, але не менш складно зберігати й продовжувати розвивати цей унікальний комплекс. Говорячи про студентський санаторій-профілакторію, не можна не згадати ім'я нинішнього головного лікаря Тетяни Миколаївни Шульги, яка, як і всі соратники ректора, “проїнявшись духом Юрія Михайловича”, тремтливо й самозабутно взялася за розвиток профілакторію, кращого у всій Україні! Подібне притягає подібне, а Юрій Михайлович не терпів навколо себе байдужих...

“...я планов наших люблю громадьє”... А плани в Юрія Михайловича й справді були величезні. Як згадує О. О. Поліщук, після поїздки в МІСІС (на базу відпочинку московського ВНЗ), Юрій Михайлович роздумував над будівництвом бази відпочинку, але не на Азовському морі, а на Чорному. А та як він «органічно» не міг бути другим, то придивлявся до ПБК, конкретно, до Пісунди. На жаль, не встиг...

Згідно з генеральним планом розвитку ВНЗ, розробленому Дніпропетровським КМ ГИПРОВНЗ, передбачалося розвивати інститут від гуртожитку, що розташований по вул. Трегубенка, долиниці до Дніпра. Там повинні були знаходитись адміністративні корпуси, стадіон на 12000 місць, ще один спорткомплекс, три величезні навчальні корпуси, тир (Потєбня планував відкриття військової кафедри). На жаль, зі смертю «першого ректора» будівництво практично було звернуте, у плані розвитку поставлена крапка. І вже не за горами була “перебудова”, що перегортала життя вітчизняних ВНЗ навиворіт.

Хто знає, може стратегічний геній Юрія Михайловича Потєбні допоміг би йому й у період економічного спаду запровадити в життя «громадьє» своїх планів? Про це можна тільки ворожити. Але безумовно одне – пам'ять про цю чудову людину зберігається насамперед у його справах – у розвитку вузу як такого. ЗДА сьогоднішнього дня займає певну нішу, має солідний імідж, однак, хіба це є межею?..

Редакція дякує за захоплюючу розповідь про життя Ю. М. Потєбні ген. директора НПП “Базис-Метал”, ктн., доктора філософії в технічних науках, що був колись студентом, комсоргом будзасону, а через роки першим проректором по господарстві ЗП О. О. Поліщука Н. А. Юсупова